

ри: че четата на Чернопеев е нередовна войска и че българската армия не носи отговорност за нейните действия.

И след като се усмихна самодоволно, продължи:

— Това бе много превзет отговор. Аз останах изненадан от Вашето находчивост. Аз също отговорих с телеграма на моето правителство, че извършените кланета са дело на партизанска чета, дошла преди редовната българска армия, която излъга, че е редовна войска, азела Кавала и извършила безчинствата в съюз с гърциния владика и гърци, които искат да премахнат неприятелите си между турското население — лични и обществени. В телеграмата поменех Вашето име и името на майор Кечев, като дадох много добри отзиви за Вас. Останах изненадан не само от Вашия отговор, но и от Вашето държание. И от това, което направихте в Свиштов. То показва, че Вие наистина сте една достойна армия.

Минаха години. При едно пътуване за продажба на тютюн в Австрия съвсем неочаквано срещих за трети път барон Зонлей. Позна ме от пръв поглед. Ръкувахме се сърдечно, като стари приятели. Прегърна ме през рамо и весело заговори:

— Много искам да Ви зная и да поговорим. В паметта ми все още е живо впечатлението от Вас от онова време. Помните ли?

— Разбира се, помня.

— Къде да се срещнем? Къде Ви днес на вечеря в Пратер.

Това беше след Първата световна война, към 1920 година. На вечерята беше поканил и висш чиновник от Министерството на външните работи. Срещата бе сърдечна, приятелска. Говорихме за събитията на отбегнахме и спомените от Балканските войни. И отново потвърди:

— Впечатлението, с което аз останах от първата ни среща с Вас, имаме и останалите консули. Тогавашно ние отново се събрахме и дадохме